

Terugkijkende op de afgelopen ruim 50 jaar heb ik het gevoel dat ik te weinig van mijn leven gemaakt heb. De laatste tijd bekruipt mij het idee dat ik het liefst opnieuw zou willen beginnen. De tijd terugdraaien gaat natuurlijk niet, maar wat misschien wel zou kunnen is mijn leven een geheel andere kant op sturen. De afgelopen decennia heb ik mij steeds ten dienste gesteld van anderen, voor werk, vrijwilligersorganisaties en de zorg voor mijn vader in zijn laatste jaren. Daarbij heb ik mijzelf en de vreugde van het leven verwaarloosd. Het afgelopen jaar heb ik een paar maal tegen mensen in mijn omgeving gezegd dat ik het liefst de meest noodzakelijke dingen in de auto zou willen laden en dan naar een onbekende bestemming zou willen weggrijden. Om dan op een geheel nieuwe plek met een nieuw leven te beginnen. Nieuwe woonomgeving, ander werk zoeken en nieuwe mensen leren kennen.

Ondertussen beseft ik ook dat de jaren gaan tellen en dat over een onbekend aantal jaren ik mogelijk door een afnemende gezondheid niet meer alles kan doen wat ik nu kan. Mogelijk kan ik over een aantal jaren niet meer zelfstandig leven en heb ik voor praktische zaken hulp nodig. Ook mijn familie is aan het uitsterven en er zijn weinig mensen in mijn omgeving waar ik persoonlijk te rade kan gaan voor advies, hulp, troost of gewoon een vriendelijk woord. Ik kan ook gewoon zeggen dat ik mij eenzaam voel. Hoewel ik een behoorlijk gevulde agenda heb met allerlei activiteiten gedurende de week, maar dat zijn meestal weer zaken die ten dienste staan voor anderen. Jawel, de laatste jaren reserveer ik meer tijd voor mijzelf. Regelmatig plan ik een weekend dat helemaal los staat van de dagelijkse zaken. Een voorbeeld is dat ik in zo'n weekend een paar dagen weg ga, naar een andere stad of streek en de intrek neem in een hotel. Dan koppel ik dat dan een evenement daar ter plekke, een concert of een beurs of iets dergelijks. De achterliggende gedachte is dat ik dan op een voor mij nieuwe plek nieuwe mensen leer kennen. Ik neem mij dan altijd voor om mij geheel open op te stellen. Maar in de praktijk valt dat dan achteraf toch wat tegen. Het concert of iets dergelijks is dan goed bevallen, maar dan zou je wat langer moeten blijven hangen voor mogelijke ontmoetingen. Maar wat er dan gebeurd is dat ik dan toch stilletjes terugkeer naar het hotel. Soms een prima weekend die op een korte vakantie lijkt, maar waar ik dan toch eenzaam van terugkom.

Regelmatig ga ik op vakantie in een groepsreis, vaak naar verre landen. De verborgen agenda is dan altijd dat ik iemand in het reisgezelschap tegenkom waarmee ik de rest van het leven zou willen delen. Direct bij de eerste kennismaking met de groep speur ik naar mogelijke levenspartners. Soms zie je gelijk al aan de samenstelling van de groep dat het niet gaat lukken, bijvoorbeeld te groot leeftijdsverschil of de groep bestaat uit louter koppels. Andere keren zie ik dat er interessante dames in de groep zijn, maar dan blijkt er vaak concurrentie te zijn. Na ongeveer een week blijkt dan meestal dat verdere toenaderingspogingen zinloos zijn. Verder realiseer ik mij ook dat de verre reizen niet meer dan een uitvlucht zijn uit het dagelijkse leven, hoewel er toch ook wel interesse is in het bezochte land. Van die verre reizen naar, meestal, arme landen blijft mij het meeste bij dat men ook zonder materiële bezittingen heel gelukkig kan zijn. Dat beseft heeft ook tot gevolg dat ik ook in het leven in Nederland het bezit van luxe of moderne zaken ben gaan relativiseren. Vaak zeg ik dat ik het liefst alle technologie de deur uit zou willen doen. Dat ik thuis meerdere computers en andere technische zaken heb staan is alleen maar gekomen doordat ik een groot deel van mijn vrije tijd ten dienste stel aan vrijwilligerswerk. Eigenlijk verlang ik terug naar een leven zoals men die in de Afrikaanse landen aantreft, geen rijkdom, maar wel gelukkig zijn met de weinige zaken die je bezit. Dat is misschien ook wel het fijne van een vakantie, je hebt alleen een tas met de hoogst noodzakelijke kleding bij je en de rest kun je allemaal vergeten.

Om aan dat idee, om voor enige tijd het veilige vaderland te verlaten, of in ieder geval wat grotere veranderingen in mijn leven te brengen, heb ik een paar gesprekken gevoerd met mijn directe leidinggevende op mijn werk bij NXP. Het voorlopige resultaat was dat er een afspraak gemaakt werd met de Human Resource Manager om te bespreken wat er mogelijk is binnen mijn NXP-contract. Als voorbeeld dacht ik dan aan vrijwilligerswerk in een ontwikkelingsland. Als ik een lijstje zou moeten maken naar landen die mijn voorkeur hebben, dan kom ik op het rijtje van Suriname, Laos en de Verenigde Staten. Naar analogie met een soortgelijke zoektocht naar je zelf zoals die beschreven is door Elisabeth Gilbert in haar boek: "Eat, pray and love", kom ik dan op zo iets als: "Herbs, meditation and capitalism". Waarom deze landen?

Suriname, daar ben ik eerder geweest en heb aan het verlangen om daar nogmaals heen te gaan toegeven door een reis te boeken in het najaar van 2014 die voornamelijk door de jungle voert. Het mooie van Suriname is de relaxte sfeer die er hangt, de verbintenis met de natuur en het gemak waar mee je in het Nederlands contact legt. Boeiend vind ik het om te zien hoe men in de binnenlanden leeft in de kleine dorpen. Men gebruikt alles wat de natuur daar biedt om te voorzien in hun levensonderhoud. Kwalen en ziektes geneest men met behulp van de medicijnman en met de kruiden die men in de jungle, of het bos zoals men zelf zegt, vindt. Om toch wat werk te hebben denk ik aan tijdelijk werk bij één van de vele radiostations die er te vinden zijn. Mogelijk dat ik mijn ervaringen die ik de afgelopen tien jaar in Nederland op dat gebied heb opgedaan daar nuttig kan maken. Om daar een plek te vinden, lijkt met dat een persoon die als 'kruiwagen' of contactpersoon kan functioneren belangrijk. Daarvoor denk ik aan het verstevigen van de contacten met een Nederlands klein bedrijf dat ook regelmatig opdrachten in- en voor Suriname uitvoert.

Als tweede denk ik aan Laos of mogelijk Cambodja, ook daar ben ik ondertussen tweemaal op een vakantie geweest. Hier denk ik me te kunnen verdiepen in het Boeddhisme en meditatie. Om ook hier wat nuttigs te kunnen doen, denk ik aan vrijwilligerswerk. Een mogelijk contactpersoon zou een voormalig reisleidster kunnen zijn. Zij, ik denk aan Maria, heeft in de periode tussen haar reisgroepen in ook vrijwilligerswerk gedaan, bij voorbeeld in een weeshuis.

Tenslotte het westen van de Verenigde Staten, daar ben ik tweemaal eerder geweest. Het is misschien een compleet andere keus dan Suriname en Laos, maar wat mij daar trekt is de uitgestrektheid en de onbegrensde mogelijkheden. Het is een land waar alles mogelijk is en waar je kunt doen wat je wilt als je maar aan de wet houdt.